

[Morten Lange.]

er simpelt hen, så langt jeg kan se fremover, en nødvendig del af et universitets styrelse.

Undervisningsministeren (*Knud Heinesen*): Når man tænker på den foromtale, jeg havde nær sagt reklame, som i hvert fald et par af ordførerne fra VKR-partierne har givet dette lovforslag, kunne man godt have ventet, at vi her i dag skulle have haft en fortsættelse af fyrværkeridebatten. Men noget kanonslag blev det ikke til, miniaturekinesere blev det knap nok til, og det er jeg meget tilfreds med.

Jeg kan takke, fordi der blev tilkendegivet vilje til en positiv forhandling om det foreliggende forslag. Det er i og for sig helt forståeligt, for det foreliggende forslag indbyder efter min mening ikke til, at man på nogen måde lægger bomber under det. Lovforslaget drejer sig i al sin enkelhed om, at det offentlige ved valg til styrende organer fastlægger et antal repræsentanter for forskellige grupper samt beskikkelsesperiodens længde, samtidig med at man overlader til de forskellige grupper selv at fastsætte reglerne for valg af deres repræsentanter. Det svarer til, hvad man gør på de højere læreanstalter uden for universiteterne, og det svarer til, hvad man gør, når andre grupper i samfundet indbydes til at lade sig repræsentere i offentlige råd, udvalg, kommissioner, nævn o. lign. Deri består i hvert fald en del af organisationsfriheden, et begreb, som jeg synes VKR øjensynlig har et noget platonisk forhold til, når det drejer sig om universiteterne. I hvert fald bekræftede hr. Samuelson her endnu en gang, at man ville insistere på, at lovens regler indeholdt bestemmelser om listevalg og om forholdstalsvalg.

Ingen drømmer om at pålægge arbejderne eller arbejdsgiverne eller landmændene eller nogen anden befolkningsgruppe at gennemføre majoritetsvalg eller forholdstalsvalg, listevalg eller ikke-listevalg eller nogen anden valg måde, når disse grupper skal udpege repræsentanter til offentlige organer. Ingen drømmer om, at det offentlige skal sige til LO eller til Arbejdsgiverforeningen eller til Landbrugsrådet, at der inden for disse organisationer findes forskellige politiske opfattelser, som de ved deres valgeregler skal sikre bliver tilgodeset i deres repræsen-

tation i offentlige organer. Ingen, og altså heller ikke den tidligere regering, drømte om at give sådanne pålæg for de øvrige højere læreanstalter i henhold til anordninger udstedt af den tidligere regering i 1969 eller senere.

Ingen, heller ikke den tidligere statsminister, drømte øjensynlig om at kopiere universitetsstyrelsesloven, da han fremsatte forslag til lov om Danmarks journalisthøjskole og et presseforskningsinstitut og udstedte en bekendtgørelse med hjemmel i denne lov. I denne lov og i bekendtgørelsen hedder det:

„De studerende ved journalisthøjskolen repræsenteres af de studerendes råd.“

Denne bestemmelse er identisk med det foreliggende lovforslags § 11, stk. 1. Bekendtgørelsens § 14, stk. 2, indeholder samme regler som det foreliggende lovforslags § 11, stk. 2. Bekendtgørelsens § 14, stk. 4, indeholder samme bestemmelse som nærværende forslags § 11, stk. 3.

Lovens § 2, stk. 2, § 3, stk. 2, og bekendtgørelsens § 14, stk. 3, fastslår, at de studerendes repræsentanter udpeges af de studerendes råd, altså ved indirekte valg. Jeg tør slet ikke tænke på, hvad VKR-ordførerne ville have sagt i dag, hvis jeg havde stillet et lignende forslag. I det foreliggende forslag til ændringer holdes spørgsmålet om direkte og indirekte valg som sagt åbent.

Denne lov blev vedtaget den 4. februar 1970. Det er ikke nogen helt tilfældig dag; det var den samme dag, man påbegyndte første behandling af universitetsstyrelsesloven. Men hvem var nu ordførere for regeringspartierne ved behandlingen af lovforslaget om Danmarks journalisthøjskole? Ja, det var såmænd blandt andre fru Merete Bjørn Hanssen og hr. Samuelson. Alene for universiteterne skulle der gøres en enestående undtagelse. Konsekvensen i de daværende regeringspartiers holdning til styrelseslove og anordninger for de højere læreanstalter er ikke af et sådant omfang, at det kan overvælde nogen.

Jeg forstår meget vel den borgerlige oppositions lyst til at være i opposition til den nuværende regering; men i denne sag forekommer det mig, at VKR-ordførerne derved samtidig bringer sig i opposition til den tidligere regering og til sig selv, og det er måske lidt vel rigeligt. De angreb, som ordfø-